

U S T A W A

z dnia

o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych
i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011 – 2013

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady, sposób i tryb przeprowadzenia racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych.

2. Celem ustawy jest:

- 1) ograniczenie zatrudnienia w części jednostek wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej;
- 2) stworzenie warunków do zwiększenia efektywności wykonywania zadań przez zmiany w strukturze zatrudnienia;
- 3) stworzenie możliwości obniżenia kosztów funkcjonowania administracji publicznej.

Art. 2. Przepisy ustawy stosuje się do osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy, zwanych dalej „pracownikami”, w:

- 1) państwowych jednostkach budżetowych,
- 2) Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego,
- 3) Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych,
- 4) Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,

- 5) Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
 - 6) Narodowym Funduszu Zdrowia,
 - 7) Państwowym Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych,
 - 8) Agencji Mienia Wojskowego,
 - 9) Agencji Nieruchomości Rolnych,
 - 10) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa,
 - 11) Agencji Rezerw Materiałowych,
 - 12) Agencji Rynku Rolnego,
 - 13) Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości,
 - 14) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej
- zwanych dalej „jednostkami”.

Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do będących państwowymi jednostkami budżetowymi:

- 1) szkół i placówek, o których mowa w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.¹⁾), prowadzonych przez organy administracji rządowej;
- 2) podmiotów, o których mowa w art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.²⁾), z zastrzeżeniem art. 4;
- 3) jednostek zatrudniających w dniu wejścia w życie ustawy poniżej 20 pracowników, w przeliczeniu na pełne etaty, z wyjątkiem jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 4. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, może przeprowadzić racjonalizację zatrudnienia na zasadach określonych w ustawie, mając na względzie realizację celu określonego w art. 1 ust. 2.

2. Do racjonalizacji zatrudnienia, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów rozdziałów 3 i 4, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. W przypadku przeprowadzenia racjonalizacji zatrudnienia przez podmiot, o którym mowa w art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, kierownik tego podmiotu przedstawia Prezesowi Rady Ministrów informację o wynikach przeprowadzonej racjonalizacji zatrudnienia według stanu zatrudnienia pracowników na dzień 1 stycznia 2014 r., w podziale na grupy lub nazwy stanowisk, zgodnie z wzorem raportu końcowego określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 21. Informacje niejawnne przekazuje się z zachowaniem zasad określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnnych.

Art. 5. 1. Racjonalizację zatrudnienia jest obowiązana przeprowadzić osoba właściwa w zakresie dokonywania za pracodawcę czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 3¹ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.³) wobec pracowników zatrudnionych w jednostce, zwana dalej „kierownikiem jednostki”.

2. W urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych i jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej racjonalizację zatrudnienia przeprowadza dyrektor generalny służby zagranicznej, który wykonuje w stosunku do tych jednostek obowiązki kierownika jednostki określone w ustawie.

Art. 6. 1. Racjonalizacja zatrudnienia polega na zmniejszeniu zatrudnienia pracowników w jednostce co najmniej o 10 % liczby ich etatów ustalonej zgodnie z ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem ust. 4 – 6.

2. Kierownik jednostki ustala średnią liczbę etatów pracowników w jednostce, biorąc za podstawę liczbę etatów na dzień 30 czerwca 2010 r. i liczbę etatów na dzień wejścia w życie ustawy.

3. Średnią liczbę etatów ustaloną w sposób określony w ust. 2 pomniejsza się o etat lub część etatu:

- 1) osoby zajmującej kierownicze stanowisko państwowe;
- 2) kierownika jednostki niebędącego osobą zajmującą kierownicze stanowisko państwowe;
- 3) głównego księgowego jednostki, głównego księgowego części budżetowej, której dysponentem jest wojewoda, oraz głównego księgowego części budżetowej, której dysponentem jest minister albo kierownik urzędu centralnego;
- 4) audytora wewnętrznego jednostki;
- 5) pełnomocnika do spraw ochrony informacji niejawnych jednostki;
- 6) pracownika służby bezpieczeństwa i higieny pracy oraz pracownika zatrudnionego w jednostce przy innej pracy, któremu powierzono wykonywanie zadań tej służby, o których mowa w art. 237¹¹ § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
- 7) pracownika objętego szczególną ochroną przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy wynikającą z art. 39 oraz przepisów działu ósmego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, pod warunkiem że ochroną tą był objęty w dniu wejścia w życie ustawy;
- 8) pracownika zatrudnionego w jednostce organizacyjnej podległej ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mającej siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umowy o pracę zawartej zgodnie z prawem państwa przyjmującego.

4. W urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych i jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych racjonalizacja zatrudnienia polega na zmniejszeniu zatrudnienia co najmniej o 10 % sumy etatów w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych oraz w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, ustalonej zgodnie z ust. 5 i 6.

5. Dyrektor generalny służby zagranicznej ustala łączną średnią liczbę etatów pracowników w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych oraz w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc za podstawę liczbę etatów na dzień 30 czerwca 2010 r. i liczbę etatów na dzień wejścia w życie ustawy.

6. Średnią liczbę etatów ustaloną w sposób określony w ust. 5 pomniejsza się o etat lub część etatu osób, o których mowa w ust. 3, oraz członków służby zagranicznej, którzy przed podjęciem pracy w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej byli pracownikami państwowych jednostek budżetowych innych niż urząd obsługujący ministra właściwego do spraw zagranicznych i zostali wyznaczeni na stanowisko w służbie zagranicznej w celu zapewnienia obsługi zadań należących do właściwości innych ministrów niż minister właściwy do spraw zagranicznych.

Art. 7. Racjonalizacja zatrudnienia może nastąpić w szczególności przez:

- 1) rozwiązanie z pracownikiem stosunku pracy, w tym z pracownikiem posiadającym prawo do emerytury lub renty;
- 2) niezawarcie z pracownikiem kolejnej umowy o pracę, w przypadku umowy zawartej na okres próbny, umowy zawartej na czas określony lub umowy zawartej na czas wykonania określonej pracy;
- 3) obniżenie wymiaru czasu pracy pracownika z jednoczesnym proporcjonalnym zmniejszeniem wynagrodzenia za pracę;

4) inne niż określone w pkt 1 i 2 przypadki ustania stosunku pracy.

Art. 8. Do racjonalizacji zatrudnienia nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.⁴⁾).

Rozdział 2

Szczególne warunki rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy

Art. 9. 1. Kierownik jednostki opracowuje kryteria wyboru pracowników, które mają zastosowanie do zmniejszenia zatrudnienia w ramach racjonalizacji zatrudnienia w tej jednostce.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, kierownik jednostki podaje do wiadomości pracowników tej jednostki w sposób przyjęty w tej jednostce.

3. Kierownik jednostki zawiadamia na piśmie zakładowe organizacje związkowe działające w tej jednostce o proponowanym sposobie przeprowadzenia racjonalizacji zatrudnienia, w szczególności przekazuje informację o liczbie pracowników, z którymi zamierza rozwiązać stosunek pracy, oraz o kryteriach, o których mowa w ust. 1.

4. Zakładowa organizacja związkowa może, w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, przekazać kierownikowi jednostki opinię dotyczącą proponowanego sposobu przeprowadzenia racjonalizacji zatrudnienia.

5. Jeżeli w jednostce nie działają zakładowe organizacje związkowe, uprawnienia tych organizacji, w zakresie wynikającym z ust. 3 i 4, przysługują przedstawicielom pracowników wyłonionym w trybie przyjętym w tej jednostce.

6. Przy wypowiedzaniu pracownikom stosunków pracy w ramach racjonalizacji zatrudnienia nie stosuje się art. 38 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 10. 1. Przy wypowiedzaniu pracownikom stosunków pracy w ramach racjonalizacji zatrudnienia stosuje się przepisy art. 39 – 41 i działu ósmego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy dotyczące ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Wypowiedzenie pracownikowi stosunku pracy w sytuacjach, o których mowa w art. 41 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, jest dopuszczalne w czasie urlopu udzielonego na co najmniej 3 miesiące, a jeżeli upłynął już okres uprawniający pracodawcę do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia – także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy.

3. Wypowiedzenie pracownikowi warunków pracy i płacy w sytuacjach, o których mowa w art. 41 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, jest dopuszczalne niezależnie od okresu, na który urlop jest udzielony, lub okresu trwania innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy.

Art. 11. Przy wypowiedzaniu pracownikom stosunków pracy w ramach racjonalizacji zatrudnienia nie stosuje się przepisów odrębnych dotyczących szczególnej ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy oraz ustalających szczególne przesłanki lub warunki nawiązywania lub rozwiązywania stosunku pracy.

Art. 12. 1. Objęcie pracownika racjonalizacją zatrudnienia stanowi samoistną podstawę do rozwiązania z nim stosunku pracy w drodze wypowiedzenia lub obniżenia wymiaru czasu pracy pracownika z jednoczesnym proporcjonalnym zmniejszeniem wynagrodzenia za pracę.

2. Wypowiedzenie pracownikowi stosunku pracy w ramach racjonalizacji zatrudnienia może nastąpić nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia przekazania zawiadomienia, o którym mowa w art. 9 ust. 3.

Art. 13. 1. Pracownikowi, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy za wypowiedzeniem w ramach racjonalizacji zatrudnienia, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości:

- 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony w danej jednostce krócej niż 2 lata;
- 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony w danej jednostce od 2 do 8 lat;
- 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony w danej jednostce ponad 8 lat.

2. Przy ustalaniu okresu zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 36 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

3. Odprawę pieniężną, o której mowa w ust. 1, ustala się według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

4. Wysokość odprawy pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać kwoty 15-krotnego minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, obowiązującego w dniu rozwiązania stosunku pracy.

5. W razie zbiegu prawa do odprawy pieniężnej, o której mowa w ust. 1, z prawem do odprawy przysługującej z innego tytułu uprawnionemu przysługuje jedna odprawa, wyższa albo przez niego wybrana.

Art. 14. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Rozdział 3

Obowiązki podmiotów właściwych w sprawach racjonalizacji zatrudnienia

Art. 15. 1. Kierownik jednostki, w terminie do dnia 31 stycznia 2011 r., przedstawia Prezesowi Rady Ministrów informację o stanie zatrudnienia w tej jednostce, ustalonym zgodnie z art. 6, zwaną dalej „raportem początkowym”, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Kierownik jednostki podległej lub nadzorowanej, w terminie do dnia 21 stycznia 2011 r., przekazuje raport początkowy organowi, któremu jednostka podlega lub przez którego jest nadzorowana.

3. Organ, któremu jednostka podlega lub przez którego jest nadzorowana, weryfikuje raport początkowy i przekazuje go, w terminie do dnia 31 stycznia 2011 r., Prezesowi Rady Ministrów.

4. Kierownicy jednostek, do których nie stosuje się przepisów ustawy, o których mowa w art. 3 pkt 3, w terminie do dnia 31 stycznia 2011 r., przekazują Prezesowi Rady Ministrów raport początkowy.

5. Raport początkowy zawiera w szczególności informacje o:

- 1) ogólnym stanie zatrudnienia w przeliczeniu na etaty, z uwzględnieniem okresu trzech lat przed dniem wejścia w życie ustawy oraz osób zatrudnionych na innej podstawie niż stosunek pracy, z wyłączeniem umów cywilnoprawnych,
- 2) liczbie pracowników w przeliczeniu na etaty, w tym pracowników objętych szczególną ochroną przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy, o których mowa w art. 10 ust. 1, oraz pracowników, o których mowa w art. 6 ust. 3 lub 6,
- 3) liczbie pracowników w przeliczeniu na etaty objętych racjonalizacją zatrudnienia,
- 4) funduszu wynagrodzeń
– w podziale na grupy lub nazwy stanowisk.

6. Raport początkowy zawierający informacje niejawne przekazuje się z zachowaniem zasad określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

7. Dyrektor generalny służby zagranicznej sporządza raport początkowy informujący o łącznym stanie zatrudnienia w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych oraz w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 16. 1. Kierownik jednostki, w terminie do dnia 30 kwietnia 2011 r., może przekazać Prezesowi Rady Ministrów informacje dotyczące szczególnego charakteru zadań jednostki, a także efektywności wykonywanych zadań, uzasadniające zwolnienie

z obowiązku racjonalizacji zatrudnienia lub ograniczenie racjonalizacji zatrudnienia do poziomu innego niż ustalony zgodnie z art. 6. Przepisy art. 15 ust. 2, 3 i 6 w zakresie dotyczącym trybu przekazywania stosuje się odpowiednio.

2. Minister, centralny organ administracji rządowej albo wojewoda może przekazać Prezesowi Rady Ministrów, w terminie do dnia 30 kwietnia 2011 r., rekomendacje dotyczące racjonalizacji zatrudnienia w jednostce podległej lub nadzorowanej przez tego ministra, organ albo wojewodę, uzasadniające zwolnienie tej jednostki z obowiązku racjonalizacji zatrudnienia lub ograniczenie racjonalizacji zatrudnienia w tej jednostce do poziomu innego niż ustalony zgodnie z art. 6.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, kierownik jednostki może przekazać również w terminie późniejszym, w przypadku gdy zachodzi konieczność zwolnienia z obowiązku utrzymania zatrudnienia na poziomie ustalonym zgodnie z art. 6.

4. Prezes Rady Ministrów, w terminie do dnia 31 lipca 2011 r., może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostki zwolnione z obowiązku racjonalizacji zatrudnienia;
- 2) jednostki uprawnione do ograniczenia racjonalizacji zatrudnienia do poziomu innego niż ustalony zgodnie z art. 6, wraz ze wskazaniem tego poziomu;
- 3) jednostki zwolnione z obowiązku utrzymania zatrudnienia na poziomie ustalonym zgodnie z art. 6.

5. W celu wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. 4, Prezes Rady Ministrów dokonuje analizy danych zawartych w raportach początkowych.

6. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, Prezes Rady Ministrów uwzględnia:

- 1) wyniki analizy, o której mowa w ust. 5;
- 2) konieczność zapewnienia bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego;
- 3) szczególne znaczenie wykonywanych przez jednostkę zadań dla funkcjonowania państwa oraz efektywność wykonywania tych zadań;

- 4) dostosowanie zatrudnienia do podziału i zakresu zadań wykonywanych przez poszczególne jednostki właściwe w sprawach danego działu administracji rządowej.

Art. 17. Kierownik jednostki jest obowiązany do zakończenia racjonalizacji zatrudnienia w terminie do dnia 1 stycznia 2012 r., w tym do wypowiedzenia stosunku pracy w takim terminie, aby skutek w postaci jego rozwiązania nastąpił nie później niż do dnia 1 stycznia 2012 r.

Art. 18. 1. Kierownik jednostki, w terminie do dnia 31 stycznia 2012 r., przedstawia Prezesowi Rady Ministrów informację o przeprowadzonej racjonalizacji zatrudnienia w tej jednostce, zwaną dalej „raportem z realizacji”. Przepisy art. 15 ust. 2, 3 i 6 w zakresie dotyczącym trybu przekazywania stosuje się odpowiednio.

2. Raport z realizacji zawiera w szczególności informacje o:

- 1) stanie zatrudnienia w przeliczeniu na etaty po przeprowadzonej racjonalizacji zatrudnienia,
- 2) liczbie i wysokości odpraw wypłaconych zgodnie z art. 13 – w podziale na grupy lub nazwy stanowisk.

3. W raporcie z realizacji przedstawianym przez dyrektora generalnego służby zagranicznej informuje się o przeprowadzonej racjonalizacji zatrudnienia w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych oraz w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych mających siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 19. 1. Kierownik jednostki jest obowiązany do utrzymania, do dnia 31 grudnia 2013 r., zatrudnienia na poziomie nie wyższym niż ustalony zgodnie z art. 6 lub określony w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 4.

2. Obowiązek utrzymania zatrudnienia określony w ust. 1 nie dotyczy zwiększenia liczby etatów w związku z zakończeniem okresu, w którym pracownik miał obniżony wymiar czasu pracy na podstawie przepisów działu ósmego ustawy

z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, oraz pracowników, którzy podjęli pracę w wyniku przywrócenia do pracy przez sąd pracy.

3. Prezes Rady Ministrów, po dniu 31 lipca 2011 r., może określić, w drodze rozporządzenia, jednostki zwolnione z obowiązku utrzymania zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę wytyczne określone w art. 16 ust. 6.

Art. 20. Kierownik jednostki, w terminie do dnia 31 stycznia 2014 r., przedstawia Prezesowi Rady Ministrów informację o wynikach przeprowadzonej racjonalizacji zatrudnienia w tej jednostce według stanu zatrudnienia pracowników w przeliczeniu na etaty na dzień 31 grudnia 2013 r. w podziale na grupy lub nazwy stanowisk, zwaną dalej „raportem końcowym”. Przepisy art. 15 ust. 2, 3 i 6 w zakresie dotyczącym trybu przekazywania stosuje się odpowiednio.

Art. 21. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór raportu początkowego, raportu z realizacji i raportu końcowego,
 - 2) sposób i tryb sporządzania, weryfikacji i przekazywania raportów,
 - 3) okres przechowywania raportów w jednostce
- mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i jednolitego sposobu przekazywania informacji w formie elektronicznej przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku informacji niejawnych – w formie pisemnej z zachowaniem zasad określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych, a także przejrzystość postępowania związanego z racjonalizacją zatrudnienia.

Rozdział 4

Odpowiedzialność za naruszenie przepisów ustawy

Art. 22. Kierownik jednostki, który wbrew obowiązku:

- 1) nie dokonał racjonalizacji zatrudnienia do poziomu ustalonego zgodnie z art. 6 albo w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 4 pkt 2,
 - 2) nie przekazał raportu początkowego, raportu z realizacji lub raportu końcowego w terminach, o których mowa w art. 15 ust. 1 lub 2, art. 18 ust. 1 lub art. 20,
 - 3) nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 19
- podlega odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Art. 23. 1. Za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 22 pkt 1 i 3, wymierza się karę nagany albo karę pieniężną.

2. Za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 22 pkt 2, wymierza się karę upomnienia, karę nagany albo karę pieniężną.

3. Karę pieniężną wymierza się w wysokości od trzykrotności do pięciokrotności miesięcznego wynagrodzenia osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – obliczonego jak wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego – należnego w roku, w którym doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

4. Wobec sprawcy naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 22, nie stosuje się odstąpienia od wymierzenia kary.

Art. 24. W sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o których mowa w art. 22, orzeka komisja orzekająca przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Art. 25. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za

naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114, z późn. zm.⁵⁾).

Rozdział 5

Przepis końcowy

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1705 oraz z 2010 r. Nr 44, poz. 250, Nr 54, poz. 320, Nr 127, poz. 857 i Nr 148, poz. 991.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 96, poz. 620, Nr 123, poz. 835 i Nr 152, poz. 1020.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704 oraz z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912 i Nr 182, poz. 1228.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 213, poz. 2081 i Nr 223, poz. 2217, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 62, poz. 551, z 2006 r. Nr 79, poz. 550 i Nr 149, poz. 1077 oraz z 2008 r. Nr 86, poz. 525 i Nr 237, poz. 1654.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 79, poz. 551, z 2009 r. Nr 19, poz. 101, Nr 157, poz. 1241 i Nr 223, poz. 1778 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228.